Ч. 123. Чернівці, четвер дня 31. жовтня 1895. Рочник XI.

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.
Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

Головні збори бук. краєвого товариства учительского.

I.

В суботу, дня 26-го с. м., відбули ся о 4-ій год. пополудни в ґімнастичній сали учительскої семинариї головні збори бук. краєвого товариства учительского. Заким опишемо їх, мусимо сказати кілька слів про заходи голови сего товариства п. Ісопескула, щоби недопустити до реорґанізациї сего товариства, пожаданої від давна всїми самосьвідомими учителями. Ото п. Ісопескул і єго сателїти, а головно славний між учителями із своєї сумної ролї п. Вота, заходились зі всїх сил, щоби унеможливити учителям „непокірним“ участь в головних зборах. Відбуваючи завсїгди головні збори в повітах волоских між підвладними п. радникови учителями, боялась кліка самовладців загостити в повіти рускі. Раз перемогла у видїлї гадка, устроїти збори в Кіцмани, але штудерна головка голови порадила відкликати їх опісля нїбито ізза малого числа тамошних членів. Найбільше-ж виявилась крутанина заклопотаних о своє пановане панів в послїднім роцї. Щоби не зібралось на тогідні збори велике число немилих опозиционїстів, відложили сї панове збори з вакаций на зиму. Але й на сих зборах явилось зо 50 членів опозицийних і стало ся нечуване доси диво, що п. Ісопескулови і Вотови забракло при виборі видїлу зо 50 голосів. Оба панове, особливо-ж п. голова, що все відпрошував ся нїбито від вибору, вкусили квасне яблоко, скривились дуже, що перший раз не вибрано їх одноголосно, але остали проте у видїлї, замовчуючи на вні, що втратили довірє значної частини членів, а ще більшої частини всего учительства. На тогідних зборах заповіджено сегорічні разом з ювилеєм учительскої семинариї і, як сего надіяв ся п. голова, величавого празнику в єго честь. Але й при сїй нагодї показалось, що учительство бук. не має причини величати п. Ісопескула. Комітет празничий ухвалив обходити єдино ювилей 25-літнього істнованя черновецкої уч. семинариї, а про Ісопескула спімнено по великих заходах волоских аґітаторів, ба єго самого, тілько мимоходом. Ще більше не вдались стараня около заснованя стипендиї ім. Ісопескула; бо крім Волохів ледво кілька учителів причинилось датками на сю цїль, помимо того, що п. Жанковский докучав і докучає устно і письменно, аби задля більшого ефекту занялись сим звеличенєм „загально улюбленого й поважаного“ п. Ісопескула не Волохи а Русини і иньші. Навіть готовий на всякі услуги видїл бук. товариства учит., від котрого п. Ісопескул взяв був відпустку, щоби не стояти на перепонї празнованю свого ювилею, не відважив ся зі взгляду на загальне незадоволенє з дїяльности п. ювилата в сїм товаристві, на ніякі овациї. Побачивши таку немилу ситуацию і побоючись, що численно зібране на ювилею уч. семинариї учительство готово зробити конець господарованю сих панів в уч. товаристві, обняв п. Ісопескул знов керму видїлу і зніс нїбито не зовсїм леґальну ухвалу видїлу дотично головних зборів таким самим нелеґальним рішенєм і переложив збори на вигіднїйший для себе час, іменно на конець сего місяця, числячи на меньшу участь учителів неприхильних єго самовільному панованю, котрі знеохочені многократною безуспішною їздою полученою з великими видатками і так небогатої мошонки, чей же не являть ся задля холодної пори й далекої лихої дороги в такій силї, як на ювилею. Крім того видано до згінників-румунїзаторів наказ, зігнати як найбільше худоби, щоби рикала зі всїх сил задля спасеня загроженої верховодячої кліки румунїзаторів і їх помогачів.

---

6)

ПЕРШІ ЗОРІ.

ПОВІСТЬ.

Написав Теодот Галїп.

(Дальше)

Слово-по-слову й обидві сторони порозуміли себе посполу. Горчонков з великою цікавостию вислухав всю попередну історию, а студенти дізнали ся, що се стояв перед ними панок з Волини, котрий приїхавши на Буковину в село Н. в дрібних спадкових справах, пізнав ся там з одним з Цилевих вуйків, а від сего дістав ся на кватиру студента. У Циля мав він дістати буковинських пісень, бо я — говорив Горчонков — великий любитель гарних пісень, а вуйко в Н. говорив, що красших пісень над буковинські на ввесь сьвіт нема.

Коли нарешті справа в такий спосіб вияснила ся, радість була велика. Студенти радували ся приходови такої „рідкости“ як заграничний родимець, а заграничний родимець урадував ся, що знайшов таких мудрих „братів Славян“. Навіть блїдий спочатку Білецкий знов прийшов до себе і аж зарумянив ся. Опалка, бачучи се, напів-голосно сказав до него кліпаючи очима:

— Що є то є, Цилю, а така велїя радість конче вимагає водосьвятія!

Однак гість зачув і, очивидно, зрозумів змисл трохи архаїстичної бесіди.

— Ні, позвольте менї, панове, забрати голос. Я прошу вас і гадаю, що не відмовите менї — будьте нині мої гості! — просив він, позираючи на останки славної пїтятики.

Наступила коротка мовчанка, після котрої Грінка, дивлячи ся гостеви просто в очи, перший рішучо сказав: — Добре!

Однак Опалка зробив дуже квасне лице. Він нагадав ся на ректора! Поки що, однак, мовчав. Самсонюк, як звичайно в таких випадках, займав вижидаюче становище. Білецкий же вже зачав торгувати ся, хто з обох має перебрати обовязок господаря.

В суперечку вмішав ся Опалка.

— Отже маємо лїцитацию, панове! Хто що дасть? Що ти даш Білецкий? — спитав, обертаючи ся до спорячих.

— Ну, що дати? В тебе вже властиво в чубку темно, але бочку пива ще покладу!

— Добре! А ви що, пане Горн-чон-ков?

— Я дам вина -- сказав сей скромно.

— Хвальна громадо! — обернув ся Опалка до решти двох. -- Чого хочете, пива чи вина?

— І пива і вина, а на потуху ще й сивуху! — випалив Грінка, котрий мало-по-малу геть набрав сьміливости.

— То тим лучше! — усьміхнув ся гість. — Але хиба підем куди.

— Ммм... — скривив ся Опалка. — Коли менї не можна, — тай росповів про ректора.

Замовкла рада. Аж тут вихопив ся Грінка.

— Знаєш що? Перебери ся, чоловіче! А там уже дамо раду.

— Гадка не зла — одобрив Самсонюк розважно.

— Ду-уже добра! — похвалив Білецкий.

— Але хто менї дасть убранє? Я такий довгий... — жалував ся Опалка, вже трохи немов потїшений.

Білецкий предложив свою віком старшу ґардеробу.

Богослов жалїбно кривив ся.

— Е, та ти богато не питай! Адже ми з тобою не йдемо в свати! — перебив Самсонюк.

— Тай нікому тебе не маєм представляти — посьмішкував ся Грінка.

— Хиба що Тухольському, як де єго найдем — доповнив Самсонюк. — Ви оба лишень на половину собі знакомі.

Тимчасом Опалка мовчки зносив ріжні колючки, з натугою перебираючи ся. З обох боків помагали єму Грінка тай Білецкий, натягаючи коротеньке, узеньке убранє на Опалчині обіймисті члени. Небавом стояв богослов у міскім убраню. Правда, єго вигляд від тої переміни не зискав, бо вузкий одяг лишень спиняв єго рухи — але то все охоче терпіло ся ради кількох годин забутя і веселости, так рідких і так дорогих.

До сего додати-б ще ось який підступ. Щоби спасти свою упадаючу популярність, удав ся п. Ісопескул до одної особи, що має повагу і вплив у противної сторони, з просьбою, щоби посередничив в справі помиреня і згоди межи учителями в товаристві краєвім, заручаючи словом чести, що він сего щиро бажає. Отримавши на се предложене приречене помочи, обіцяв п. Ісопескул скликати в тім ділі довірочну нараду. Однак день зборів наспів, а п. Ісопескул забув на своє слово. Коли-ж єму дотична особа припімнула, що вивязалась із свого з'обовязаня в той спосіб, що противна сторона готова до згоди і жадає половини своїх членів у виділі, котрий, щоб уникнути зради, треба вибрати через аклямацию, то п. Ісопескул, забезпечивши собі всїма способами побіду, став звинятись то тим, що вже пізна пора, що годї нарадитись, годї єму вплинути на своїх „Geister, die er rief“, що конче вибирати картками (котрі вже дав видрукувати!), що не може зречи ся двох виділових, що нї з ним нї проти него не йдуть. Коли-ж сказано єму, що ще не занізно до згоди, що доки прийде до виборів, могли-б обосторонні мужі довіря порозумітись, що вибір через аклямацию не виключений статутами, ба навіть практикує ся в товаристві, та що противна сторона готова й до зміни предложеної лїсти, щоби тілько показати свою готовість до згоди межи бук. учителями: тоді не стало п. Ісопескулови справді дальших арґументів, але не прибуло доброї волї до полагодженя так важної для буковиньского шкільництва справи, яким є мир і згода межи учителями без ріжниці віроісповіданя і народности. П. Ісопескул, що стоїть на чолї школи, котра має видавати учителів для цїлого краю; чоловік, що засїдає в радї шкільній краєвій яко судия долї учителів цїлого краю, а яко заступник інспектора краевого заходить і до мішаних шкіл; чоловік, що видає себе, а в несьвідомих уходить за безпартийного, безпристрастного — сей чоловік не здобув ся на стілько справедливости, щоби в краєвім товаристві запровадити справедливе трактоване всїх членів єго. Партийна пристрасть, завзятість і вузкоглядність опановує ним, він здвигає, припертий до стїни, тілько раменами і одобряє дальше роз'ярене і дальшу борбу зі всїма еї наслїдками. На него й спадає уся одвічальність за ту пропасть, яку в так легковажний спосіб витворив межи бук. учительством, а котра ледви чи вже коли дасть ся вирівнати, ба рости-ме із дня на день на шкоду бук. учительства, а то й цїлого краю.

Отсе конче було зазначити ще перед описанєм ходу головних зборів бук. товариства учительского, котре подамо в слїдуючім числї; оно докаже ще більше правду дотичних наших виводів із попередного і з сего числа.

Дрібні вісти.

Чернівцї, дня 30. жовтня 1895. р.

Іменованя. Бувший міністер справедливости ґр. Фридрих Шенборн іменований першим президентом адміністрацийного трибуналу. — Бувший міністер фінансів, др. Євгений Бем-Баверк іменований президентом сенату при адміністрацийнім трибуналї. — Доцент на віденьскім університетї др. Казимир Твардовский іменований надзвичайним професором фільозофії на львівскім університетї.

Вечерок з танцями устроює „Міщаньска Бесїда“ в Стрию в недїлю, дня 3-го падолиста с. р. в сали „під Чорним орлом“.

Концерт устроює львівске руске товариство „Сокіл“ в недїлю дня 3-го падолиста с. р. в сали „Народного Дому“.

Конкурс розписаний на посаду учительки при 6-кл. школї дівочій в Серетї з рускою, нїмецкою і волоскою викладовою мовою. Речинець до 12-го падолиста с. р.

Бук. щаднича каса. Ширший виділ бук. щадничої каси мав вчера засїдане і рішив в справі дару 100.000 зр. з нагоди 50-лїтного ювилею панованя цїсаря той дар дати на заснованє институту для глухо-нїмих (не для слїпих), а коли б сойм на те не згодив ся, то оснувати з тої суми фонд, з котрого давало б ся невинно з'убожілим торговельникам і ремісникам безпроцентові позички.

Помноженє числа старост в Австриї має небавом наступити. В цїлій Австриї буде о 11 старость більше, з них 2 в Галичинї (в Подгуржу і Стрижові). Отже в наслїдок того й персонал буде більший о 11 старостів, 8 комісарів, 3 концепистів і практикантів, 10 секретарів і лїкарів і 11 ветеринарів повітових.

Нове румунїзаторске розумованє находимо в послїднім числї „Gazet-и Bucovinei“. Доси опирали румунїзатори румунїзацию шкіл руских на тім, що ось то в тім а тім селї рускім є Волохи, хоч при послїдній конскрипциї не найшлась і одна волоска душа. Тепер вже винайшли румунїзатори иньший спосіб румунїзациї руских шкіл. Они кажуть: правда, що в тім селї нема тепер Волоха й на лїк, але колись були, та з часом зрусчились, а тепер пізнали своє походженє навіть від самого „Stefan-а cel Mare“ і хочуть бути Волохами, отже хоч не знають і слова волоского, можуть бути, чим хочуть і жадати руму-

---

VI.

> Ой три шляхи широкиї
> До купи зійшли ся;
> На чужину з України
> Брати розійшли ся...
>
> *Т. Шевченко.*

На дворі змеркало ся. Вечірній, осїнній вітер остро повівав повздовж Циганської улицї, по котрій по-маленьку посувала ся до гори невеличка громадка молодих людий. Спереду йшли Білецкий і Самсонюк, взявши свого гостя в середину, і балакали про жите-бутє народу на Волинї а на Буковинї, де в чім відмінне, в многім подібне. За першою трійцею ступали Опалка з Грінкою, немов тї два когути, вічно зачіпаючи один одного.

— Ану, побіжи, Грінко, та подиви ся, чи там не сторчить де за рогом улицї ректор! — благав Опалка, а при тім нишком, аж сумовито поглядав на свої куцї штанцї.

— Гамуй ся, страхайло! — кричав Грінка. — Чи ти де заячого переполоху лизнув чи що тобі таке? Білецкий скаже, як узрить.

Передні тимчасом уже навертали на-право. Аж тут зза рога улицї з-необачки ввалив ся межи ідучих якийсь перехожий і трохи не перевернув Білецкого.

— Ох!! Та-ж бо вважайте! — скрикнув Білецкий.

— О, pardon! — звинив ся неуважний, але подивившись остро крізь свої блискучі окуляри, пізнав знакомих. Се був Тухольський.

— Ага, добре, що я вас стрітив, паничі! Я власне хотів з вами попрощати ся.

— Справдї? Стрясаєш пил сего невірного міста? — спитав Самсонюк. Тухольский лишень махнув рукою, підвів голову до гори і спершу пробував усьміхнути ся своїм глузливим усьміхом. Зараз, однак, той усьміх прибрав якийсь жалібний вираз. Смуток розлив ся по негарному лицю Тухольского, гіркий, болючий смуток.

— Де ж ти був? — спитав Самсонюк. Єму чомусь стало жаль сеї людини.

— В ратуши, питав, де тут є звістне товариство?

— Ну і що-ж?

— Мене викинули... — сказав Тухольский, глянув на Самсонюка, і зараз спустив голову тай зачав направляти окуляри дуже нервовими рухами. Самсонюкови здало ся, що незавважно плаче.

— Добре мали, коли викинули! — сказав ззаду на-пів голосно Опалка.

Тухольский зачув

— А, пане товаришу! — обернув ся він до сего. — В сїм убраню ви менї сподобали ся. Тепер я бачу, що ви хочете приступати до звичайного, робітного люду, значить ся, у вас є ретельні наміри —

— О, дуже ретельні наміри!... — заскреготав Опалка і метнув зловіщим позором на Тухольского.

— Дуже ретельні наміри! — крикнув глумливо Грінка. — Власне йде упити ся, ха-ха-ха!

— Гм, чи сего ще треба? — сказав Тухольский тай подивив ся на землю. — Ну, будьте здорові тай шануйте ся, паничі!... А книжки я вже здаю на твою опіку, Кириле! А-якже, ті худенькі, любенькі, розумненькі книжочки... — За сим махнув рукою на прощане.

— То ти таки їдеш?

— Їду! — крикнув Тухольский уже здалека.

— Їдь до дїдьчої тещі! — буркнув хтось грізно, мабуть чи не Опалка.

— А куди-ж ми властиво підемо, панове? Я тут цїлком незнакомий, — говорив Волиняк, коли вони пішли далї.

Гурток став. Се було важне питанє, котре особливо заклопотало Грінку, а також і Опалку.

— Що-ж ти радиш, Грицю? — питав Грінка. — Я би казав таки просто йти до вуйка Базиля. Там є й добре вино, а як тобі теє..., то можеш дістати й оселедця.

— Цсс! я до Базиля не йду. Там ректор заходить.

Рада в раду, і веселі кумпанійці удали ся таки до вуйка Базиля. Був се старий крамар, що перетримував при склепі станцию до снїдань, славнозвістну не лишень черновецкому „снїдаючому“ сьвітови, але й околицї. Особливо улюблений був вуйко Базиль у многонадїйних поповичів, котрі й охрестили єго крамницю православною. Молодїж так і липла до сеї станциї до снїдань, а то не лише тому, що пан Базиль уважав за справу чести мати під рукою найрозмаїтші напої від краєвої бараболянки аж до тонкого коняку, але й тому, що улекшав своїм гостям відвідини у себе тим, що при нагоді як найугоднїйше приймав до відомости припадкове безгрошеве у любого гостя. Таким чином ставав вуйко Базиль правдивим приятелем молодїжи, котра в трудні години, підчас так званих житєвих бур спішила — хоч би і без марного метала — вилити свою журбу на грудях люблячого вуйка Базиля. Правда, иногдї крамар дуже вже поважно похитував сивою головою і нетерпеливо микав борідку, записуючи на чорній таблицї свої де-коли не-аби-які „претенсиї“ — але він майже рівночасно находив розумне товмачене для молоденьких вітрогонів. — Бог високо, тато далеко, а вуйко Базиль близько — думав він собі — до кого-ж молодикам удавати ся, як не до того, хто близько? — Подумавши таке, крамар зараз веселїв і геть кидав табличку з претенсиями. — Тра-ля-ля... — присьпівував він тогдї, вже зовсїм щасливий, що збагнув молодечі міркованя. Тогдї, для доповненя задоволеня, вуйко Базиль підходив звичайно до скляної шафи, де рядами стояли дуже принадні, чепурні, блискучі фляшки і частував себе самого міцним коняком або лагідним лїкером.

(Дальше буде).

нізациї своїх руских дітий. „Gaz. Bucovinei“ забула тілько додати, що то національне ніби-осьвідомлене „зрусчених Волохів“ не є нічо иньшого, як плід румунізаторскої аґітациї таких корінних Волохів, як Грибовский, Тарнавский і т. п. потомків самого „Stefan-a celui Mare“. „Gaz. Bucovinei“ забула також, що недавно тому може несьвідомо писала, що народна школа повинна вчити дітий на підставі їх рідної мови, котру вміють і розуміють, а ми ще додамо, що школа народна не є фабрикою національного перетворюваня Русинів на Волохів, а має подавати народови потрібну до житя осьвіту. Та в „Gaz. Bucovinei“ незвичайна льоґіка і коротка память, бо в'їдає на Русинів, ба вже й на своїх „русскихъ“ „другів-консерватистів“, забуваючи, що дві неділї тому прирекла, що буде ходити смирно в ярмі „Concordi-ї“ а разом і наших „консервативныхъ Русскихъ“ покровителїв. Та в сім нїчого дивного, бо „шила в мішку не втаїш“, оно пробиваєсь все на верх, так і правдива думка лицемірників-румунізаторів.

Посольске справоздане складав, як ми се вже доносили, посол міста Чернівців до ради державної др. Йосиф Роґґ. Передовсім обговорив посол положене лїберальної лївиці за часів коаліциї. Скаржив ся, що тоді нераз треба було занехати свої лїберальні принципи, а з сего вийшли навіть посеред самої партиї непорозуміня, головно-ж супротив лїберального міністра Пленера. Тепер лївиця має розвязані руки і зможе все і всюди виступати в обороні рівноправности всїх народів. Що-ж до своєї специяльної працї, то ставляв посол в палатї додаткові внесеня при реформі фінансовій, при законї против піяньства, при законї о недільнім супочинку і старав ся о вибудоване буков. льокальних зелїзниць. Др. Штравхер, черновецкий адвокат, вступав ся за безпосереднім правом голосованя, на що посол відповів, що таке жадане не можна на тепер з успіхом ставляти, зрештою він є послом міста і має в першій лїнії права своїх виборців боронити, отже ся справа належить скорше на зібране социялдемократів. Потім прийшла під голосоване резолюция д-ра Ґольденберґа, котрою дано послови вотум довіря. Сим скінчило ся справоздане.

Померли: Аґлая Левіцка, з дому Гакман, померла в неділю, дня 27-го с. м. Покійна була женою ад'юнкта судового Володимира Левіцкого. Похорони відбули ся дня 29-го с. м. при участи численних знакомих і приятелїв родини Левіцких, між ними богато Русинів; — в Садаґурі правник Адольф Мотилевский в 25-ім роцї житя.

МАЛИЙ ФЕЙЛЄТОН.

Думки і приказки на часї.

Ти всяким лихом не журись,
Житя-борби не бій ся!
Що радо висьмієш колись,
З того й тепер вже сьмій ся...

——

Всї психольоґічні загадки в нашім полїтичнім житю, давнїйшім і теперішнім, відгадала вже давно Маруся Чурай в своїй піснї „Не ходи, Грицю“, коли казала: „Нехай не буде нї тобі, нї менї.“ Длятого у нас так богато невдач було і єсть.

——

Поступоване Русинів в полїтицї зовсім таке, як поступоване черновецкого маґістрату з мійскими порядками чи радше непорядками. Коли вітер збиває по улицях тумани пороху, тодї маґістратскі слуги замітають непокроплені улицї; коли-ж дощ паде, тодї і з маґістратских бочок ллєть ся вода на мокрі улицї. Чищене тротоару і доріг виконує безплатно вітер і сонце, місяць приняв ся осьвітлювати місто; коли-ж єму в очах потемніє і він з похміля покладе ся в хмари спати, маґістрат не каже запалювати ламп, нехай городяни і ноги собі ломлять по хідниках та розбивають ся об себе самих; — маґістратови байдуже. „Почекайте каже невдоволеним, не кричіть; я вам от за тиждень за два дам електричне сьвітло, а на другий рік буду замітати улицї. А поки-що розбивайте собі голови об стовпи електричні та губіть чоботи в болотї.“

Так от і з нашою полїтикою опозицийною. Коли вітер і без того дує Русинам в очи, опозиціонїсти тодї замітають невтоптані добре шляхи рускої полїтики, самі порохом припадають і другим дихати не дають. Коли на головний комітет накинули ся мокрим рядном навіть ті, що їх опозиціонїсти мали за опікунів комітету, они не мали що лучшого до роботи, як то мокре рядно зливати ще зимною водою. Зробили контракт з місяцем т. є. зі зміною системи і обіцюють: „Чекайте, аж засяє нова система, тодї ми перестанемо собі ноги ломити та голови розбивати“. А як до того щасливого часу прожити, їм байдуже; нехай собі поки-що і всї Русини у темнотї ноги поломлять — що варта оті дрібні лямпи нафтові, що хоч сяк-так розганяють темноту?! Радше їх погасити. Отже й гасять ті малї сьвітла і тїшать ся, що заощаджують Русинам видатків.

——

Поляки мають гасло: Kochajmy się! — а Русини: „консолїдуймо ся!“ Бенкети домашні і полїтичні кінчать Поляки окликом: kochajmy się; всї невдачі полїтичні кінчать Русини окликом: „консолїдуймо ся“. Але як Поляки проте вміють ненавидїти, так Русини проте вміють не консолїдувати ся, тілько розбивати ся. Пусті слова...

——

Жив колись на Руси чесний ґазда Поступ, але він уже помер; остала ся вдова Поступиха і єї син Поступишин. Син той мав предивну натуру; любив дуже часто ступати один крок наперід, а два назад. Сьміяли ся люди з тої єго привички, але він казав: „так і треба! бо ануж там дальше за селом болото, а у мене такі чисті чоботи. А я все таки поступаю!“ Казали люди: „Адже можна болото, коли оно там є, обминути, перескочити, переїхати, черевики взяти в руки і босоніж перейти“ — нї! Поступишин жалував своїх ясних черевиків і привички своєї не покинув. Але найшлись люди, що їм дуже такий дивний поступ подобав ся. І от они давай репетувати: „Так і треба; там болото, ясних черевиків шкода!“ А тим часом иньші люди переходили і переїздили болотом до міста на торг — і було їм з тим добре.

——

Здибав ся Баденюк з Романюком у Львові. Оба мали їхати до Відня.

— Ви куди їдете? — питає Романюк. Я на Пешт до Відня.

— А я на Краків до Відня.

— Так то ви! — став собі Романюк марикувати — то ви через Польщу їдете? А чи ви знаєте, що мене на тій дорозї раз обікрали?

— То що з того? — питає здивований Баденюк.

— Як то що з того? То хиба, коли мене обікрали, ви ще маєте відвагу їхати тою самою дорогою?

— Чому-ж маю боятп ся?

— Не вільно! бо і вас обкрадуть.

— Хто вам таке казав?

— Я кажу!

Поїхали оба ріжними дорогами. Здибують ся у Відни.

— Що-ж? вас не обікрали? — питає Романюк.

— Нї — каже Баденюк.

— Ов! а я думав, що на тій дорозї самі злодиї.

— А як же ви?

— Я згубив гроші в Пештї.

— Хтож тому винен?

— Кравець, бо злу кишеню вшив.—Романюк нїколи не скаже, що сам завинив.

——

Русини-опозиціонїсти хотять висилати велику депутацию до цісаря. Ходить чутка, що з триста осіб поїде. Коли на кождого члена рахувати лише 25 зр. на дорогу і житє у Відни, то разом потрібно на ту депутацию 7500 зр. Ми віримо, що тілько гроший зложать Русини на таку депутацию; коли-ж ішло о гроші на аґітацию виборчу, то і независимий і головний комітет певно анї десятої частини тих гроший між Русинами не зібрали. Се щонайменче — цікаве. За 7500 зр. можна було мати певно хоч пять руских послів — кажуть знатоки виборчих звичаїв.

——

Хвалила ся часопись *Дѣло*, що нема понад неї. ... о неї добрий чоловік, свиснув на таку чванливість і каже: „Гов, серденько, не дуй ся“. А она взяла ся за боки і сьпіває собі:

Він приїхав, а я спала,
А він свиснув, а я стала.
Забулам ся запитати:
Чого свищеш коло хати
Моя хата не пустиня,
Я си в хатї господиня,
Три городи шапувала,
Одну диню згодувала.
Приїхали купцї з Глиньска,
Давали ми трийцять ріньских,
А як я си заповзяла,
То я за ню сорок взяла...

Звістно, в кождій динї є зерията, а з зерият можна розплодити цїлий город динь для піднешеня всїм тим, що хотїли-б до опозиціонїстів приступити хочби і в найприязнїйшім намірі.

——

Іванови Горлаєви зробив швець чоботи; але у Горлая були мозолї на ногах і нові чоботи дуже єго пекли. От він іде до шевця і каже:

— Ти волоцюго, ти митко, ти сам злодій і твоя фамілїя злодиї; твоя донька повія, а твій син помийник жидівский...

Здивував ся швець, що за причина.

— За що питає ся — ти лаєш ся?

— А чого ти менї злі чоботи зробив, хоч гроші взяв?

— Та які злі? Адже я після міри зробив. Покажи ногу.

Визув ся Іван і показує ногу; а там мозолї на всїх пальцях і на підошві.

— Ба, каже швець, та тебе хоч би які вигідні чоботи будуть печи; чом же тих мозолїв не спекаєш ся? І за що-ж ти менї фамілїю ганьбиш? Коли вже маєш до мене які претенсиї, то докажи, що то чобіт злий, а моєї фамілїї не займай.

Коли-ж бо у Івана Горлая вже така натура, що він шевця уважає чоботом, а чобіт шевцем. Він думає, що коли чобіт пече єго, то вже тому доконьче винні швець і чобіт а не єго нагнїтки.

——

Каже „Дѣло“, що *Буковина* є орґан правительственний, і думає, що то слово вистарчає, аби осудити коротко нашу ґазету. Поминувши се, що *Буковина* не єсть орґаном правительства, лише буковиньских народовців — о чім ми недавно ширше писали, і не згадуючи про се, що орґани правительственні далеко инакше пишуть, як *Буковина*, ми не бачимо в тім, що хтось є неправительственний, нїякої заслуги. Буває на сьвітї і так, що чоловік зависимий від правительства, може більше розумного зробити, ніж чоловік зависимий від вузкоглядних проводирів полїтичних.

Питає ся „Дѣло“, чому ми не стараємо ся єго заступити, коли бачимо в нїм недостачі? Перше всього, ми не дуримо ся надією, щоби Чернівцї так скоро стали Меккою для австрийских Русинів, відтак ми не розпоряджаємо стілько людьми до роботи, як Русини у Львові і взагалї в Галичинї, а вкінци се, що ми не можемо єго заступити, ще не звиняє недостач чванливого орґану опозиціонїстів. Ми тілько сказали, що теперішні послушні слуги здискредитованих проводирів опозицийних знївечили давне „Дїло“.

Колись пок. М. Драгоманів назвав *Сьвіт*, которого редактором був п. Белей, „галицкою помийницею“. Тепер той, хто читав і тямить „телячі восторги“ „Дѣла“ на честь Романчука 1890 р. і численні адреси ідолопоклоньскі, а по кількох лїтах читає зовсім противне в „Дѣлѣ“, може справедливо повторити на адресу „Дѣла“ дотепи Анатоля Сокальского про вітреницю, помийницю і т. п., що вкінци до приємностий не належить.

——

Хвалить ся „Дѣло“, що оно таке, як великий зелений дуб, котрий жолудь родить. По що таке на себе писати: великий дуб а родить тілько жолудь! Вже й не кажемо, для кого, бо не хочемо нікого ображати.

——

Богато проявів з нашого політичного житя можна міряти лиш одним мірилом: або сьміяти ся з них, а тоді нема що більше про них говорити, або не сьміяти ся з них, а тоді ще меньше можна про них що сказати.

ТЕЛЕҐРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 30. жовтня. Рада державна полагодила ряд петиций і радила над справозданем комісиї для карного права про рішеня палати панів що-до закону о споживчих товарах; опісля перейшла палата до специяльної дебати, котра розпічне ся в четвер. Заступник правительства секцийний шеф Пляпарт заявив, що правительство уважає зміни палати панів в проектї карного права за поправки сего важного і потрібного закону, котрого скорого ухваленя бажає правительство. Опісля раджено над пильним внесенем Гофман-Веленгофа, котрим взиває ся правительство, щоби ще перед різдвяними сьвятами предложило новелю о ремісництві. Міністер торговлї Ґлянц заявив, що правительство признає особливу вагу ремісницкого питаня і зверне на него пильну увагу. Правительство приступає до сеї задачі з пересьвідченем, що лежить в інтересї держави удержати здібний і самостійний стан ремісничий і его скріпити, і буде по силам старати ся о забезпечене і поміч для добробиту робітничих кляс. (Живі оплески). Але при сїм не можна забувати взглядів на суспільний орґанізм в цілости. Міністер пересьвідчений, що услівєм для успішного розвитку наших господарских відносин є співділане всїх факторів, котрі беруть участь в продукциї і зaмінї товарів, і котрі у нас може більше як деинде мають місця до розвитку побіч себе і покликані себе обопільно доповняти. Подробиці сего питаня так важні, що потрібно совістного перестудіованя обставин. Міністер уважає за свій особливший обовязок, дотичні роботи по можности приспішити і не має длятого нічого против пильности внесеня, надіє ся, що зможе небавом проект предложити, але чи ще перед різдвом, сего не може сегодня сказати. (Живі оплески). Принято пильність і саме внесенє одноголосно. Слідуюче засїданє в четвер.

Загреб, 30. жовтня. Гати на ріці Саві перервала повінь на кількох місцях; в наслідок перерви зелїзничої гати коло Великоторговище застановлено рух. Пополудни вода спала о 2 цм., повінь триває дальше. Майже цїлі засіви знищені.

Льондон, 30. жовтня. В триповерховій каменици наступила з незвістної доси причини експльозия; каменица цілковито розвалила ся, сусїдні доми ушкоджені; огонь горить дальше. Зпід развалин витягнено чотирох умерлих, а 40 ранених.

——

В Дрібній біблїотеці, видаваній у Львові Костем Паньковским, вийшли доси сї книжочки (разом чисел 13):

Байки Евгена Гребінки (10 кр.)
Малярі, оповіданє Всеволода Гаршина (10 кр.)
Пролісок, поезиї Павла Граба (20 кр.)
З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
Поезиї Осипа Маковея (20 кр.)
Оферма, оповіданє его-ж (10 кр.)
Твори Івана Сурика, переклад з російского (10 кр.)
Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
Писаня Василя Кулика (10 кр.)
Черняча республика на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)
Нарід в неволї (то що було друковане і в *Недїлї*) — 10 кр.
Микола Палкин Льва Толстого, оповіданє 10 кр.)

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні Г. Чоппа.